

ge ernstige drugsoverlast in de binnenstad. Die bevelen vonden hun grondslag in de bevoegdheid van de burgemeester om ex art. 175 Gemw noodbevelen uit te vaardigen. Een noodbevel heeft op grond van art. 5:23 Awb echter een heel andere juridische status dan een besluit op grond van de APV. Om die reden is het verwarrend om van een bevel in de APV te spreken, de term gebiedsontzegging is veel meer op zijn plaats.

5. Met het gebruik van de term bevel heeft het idee postgevat dat de bevoegdheid om een gebiedsontzegging op te leggen aan de burgemeester moet toekomen. De burgemeester is volgens art. 172 lid 1 Gemw echter slechts belast met de onmiddellijke handhaving van de openbare orde. Dat wil zeggen de feitelijke handhaving van de openbare orde met behulp van de politie en de facilitering daarvan met onmiddellijksheidsmaatregelen. Hoewel het gebruikelijk is dat in APV's de bevoegdheid tot het nemen van besluiten inhoudende een reguliere gebiedsontzegging aan de burgemeester wordt toegekend — en de rechter deze praktijk tot nu rechtmatig oordeelt — zou eigenlijk de hoofdregel van art. 160 Gemw gevolgd moeten worden door het college van burgemeester en wethouders aan te wijzen als het bevoegde orgaan. Dat geldt al helemaal voor de aanwijzing van een overlastgebied als bedoeld in art. 2.8 APV Amsterdam. Voor een dergelijk besluit valt niet in te zien waarom dit niet rustig en weloverwogen in een vergadering van het college genomen zou kunnen worden.

J.G. Brouwer en A.E. Schilder

AB 2019/123

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

7 november 2018, nr. 201708623/1/A1
(Mrs. D.A.C. Slump, J.Th. Drop, A.J.C. de Moor-van Vugt)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 5:1, 5:32 Awb.

BA 2018/337
ECLI:NL:RVS:2018:3602

Hoewel het in beginsel aan het bevoegd gezag is om onderzoek te doen naar een overtreding, kan het in bijzondere situaties verlangen van de verzoeker om handhaving dat die een begin van bewijs levert.

Hoewel het in beginsel aan het bevoegd gezag is om naar aanleiding van een verzoek om handhaving onderzoek te doen naar de gestelde overtreding,

kan in bijzondere situaties van de verzoeker om handhaving een begin van bewijs van de gestelde overtreding worden gevergd alvorens een verplichting tot (nader) onderzoek voor het bevoegd gezag ontstaat. Gelet op de vorige handhavingprocedure, waarover de Afdeling in de uitspraak van 25 mei 2016 heeft geoordeeld, doet zich in deze zaak zo'n bijzondere situatie voor.

Uitspraak op het hoger beroep van appellant te Ede, tegen de uitspraak van de Rechtbank Gelderland van 20 september 2017, 15/6485 en 15/6566 in het geding tussen:

Appellant,

en

Het college van burgemeester en wethouders van Ede.

Procesverloop

Bij besluit van 18 maart 2015 heeft het college een verzoek van appellant om handhavend op te treden vanwege het zonder vergunning aanbrennen van beton en/of poeren onder de woning van belanghebbende A en belanghebbende B (hierna tezamen en in enkelvoud: belanghebbende) aan de locatie 1 te Ede afgewezen.

Bij afzonderlijk besluit van 18 maart 2015 heeft het college een verzoek van appellant om intrekking van de aan belanghebbende bij besluit van 7 april 2014 verleende omgevingsvergunning voor het bouwen van 4 poeren afgewezen.

Bij besluit van 17 september 2015 heeft het college het door appellant gemaakte bezwaar tegen het besluit van 18 maart 2015 tot weigering om handhavend op te treden ongegrond verklaard en dat besluit gehandhaafd (hierna: besluit I).

Bij afzonderlijk besluit van 17 september 2015 heeft het college het door appellant gemaakte bezwaar tegen het besluit van 18 maart 2015 tot afwijzing van zijn verzoek om intrekking van de omgevingsvergunning ongegrond verklaard en dat besluit gehandhaafd (hierna: besluit II).

Bij uitspraak van 20 september 2017 heeft de rechtbank het door appellant tegen besluit I ingestelde beroep ongegrond verklaard. Voorts heeft de rechtbank het door appellant tegen besluit II ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand gelaten. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

Het college en belanghebbende hebben een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Bij brief van 17 januari 2018 heeft belanghebbende opgemerkt voorwaardelijk incidenteel ho-

ger beroep in te stellen. Appellant heeft zijn zienswijze daarop gegeven.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 september 2018, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. W.H.R. van Boetzelaer, advocaat te Heerenveen, en gemachtigde, het college, vertegenwoordigd door W.M.C. Vermeulen, ing. H. Loermans en mr. L.M. Scheuter, en belanghebbende zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Appellant woont in een twee-onder-een-kapwoning aan de locatie 2 te Ede. De andere zijde van de twee-onder-een-kapwoning wordt bewoond door belanghebbende. Op 22 mei 1996 is aan belanghebbende een bouwvergunning verleend voor het bouwen van een onderkelderde garage naast zijn woning. Nadien is gebleken dat in verband met de bouw van de garage onder de woning van belanghebbende 4 poeren zijn aangebracht om te voorkomen dat de woning zou wegzakken, zonder de daarvoor vereiste bouwvergunning. Bij besluit van 7 april 2014 heeft het college aan belanghebbende alsnog een omgevingsvergunning verleend voor het aanbrengen van die poeren.

Appellant heeft het college bij brieven van 13 februari 2015 en 13 maart 2015 verzocht om handhavend op te treden vanwege het zonder vergunning aanbrengen van beton en/of poeren onder de woning van belanghebbende. Bij de brief van 13 maart 2015 heeft hij voorts verzocht om intrekking van de omgevingsvergunning van 7 april 2014.

2. Appellant heeft eerder een handhavingsverzoek ingediend in verband met de onderkelderde garage, omdat die volgens hem in afwijking van de in 1996 verleende bouwvergunning en het Bouwbesluit was gebouwd en in stand werd gelaten. Dat handhavingsverzoek heeft geleid tot de tussenuitspraak van de Afdeling van 5 augustus 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2501, en de einduitspraak van 25 mei 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1391. In de tussenuitspraak heeft de Afdeling het college opgedragen om op basis van nader onderzoek te beoordelen of de onderkelderde garage in strijd met het Bouwbesluit was gebouwd en in stand werd gelaten. Daartoe moest het college in ieder geval onderzoeken of tussen de kelder onder de garage en de rechterzijde van de woning van belanghebbende een betonblok van 10 tot 15 m³ aanwezig was, zoals door appellant was gesteld in die handhavingsprocedure. Het college heeft naar aanleiding van de tussenuitspraak ingenieursbureau ABT onderzoek laten doen naar de aanwe-

zigheid van dit betonblok. Bij dit onderzoek is door ABT geen betonblok aangetroffen. In de einduitspraak heeft de Afdeling kritiek van appellant op het onderzoek van ABT verworpen en is de Afdeling er op basis van dat onderzoek van uitgegaan dat er geen beton aanwezig is tussen de kelder en de rechterzijde van de woning van belanghebbende. Over de 4 poeren onder de woning van belanghebbende heeft de Afdeling in de tussenuitspraak overwogen dat het college niet meer bevoegd was om handhavend op te treden, gelet op de daarvoor alsnog verleende omgevingsvergunning van 7 april 2014.

Appellant stelt zich in de huidige procedure op het standpunt dat tijdens de bouw van de onderkelderde garage in 1996 (naast de 4 poeren aan de rechterzijde van de woning) ook zonder vergunning beton is gestort en/of 2 poeren zijn geplaatst aan de rechtervoorzijde van de woning van belanghebbende. Het handhavingsverzoek in de huidige procedure heeft, zoals ter zitting bij de Afdeling is bevestigd, hierop betrekking. Wat de 4 poeren aan de rechterzijde van de woning betreft, heeft appellant verzocht om intrekking van de daarvoor op 7 april 2014 verleende omgevingsvergunning.

Geen incidenteel hoger beroep

3. De brief van 17 januari 2018, waarin belanghebbende heeft opgemerkt voorwaardelijk hoger beroep in te stellen, bevat geen gronden tegen de uitspraak van de rechtbank, maar verwijst slechts naar zijn brief van dezelfde datum, waarin hij verweer voert tegen het hoger beroep van appellant. Zoals ter zitting bij de Afdeling is vastgesteld, heeft belanghebbende met deze brief geen incidenteel hoger beroep ingesteld, nu een incidenteel hoger beroep gronden dient te bevatten tegen de uitspraak van de rechtbank (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 11 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2759).

Het handhavingsverzoek

4. Appellant betoogt, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 18 juni 2003, ECLI:NL:RVS:2003:AG1727, en van 18 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2467, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het aan hem is om sluitend bewijs te leveren van de door hem gestelde overtreding. Het was volgens appellant aan het college om daar onderzoek naar te doen. Dat had met relatief weinig kosten kunnen gebeuren, aldus appellant.

4.1. De rechtbank heeft overwogen dat appellant geen begin van bewijs heeft geleverd dat zich, zoals door hem gesteld, aan de rechtervoorzijde van de woning van belanghebbende beton en/of 2 poeren bevinden. De verklaringen van ap-

pellant zelf en een drietal buren, buur 1 en buur 2 en buur 3, dat in 1996 aan de rechtervoorzijde van de woning tijdens de bouw van de onderkelderde garage grond is weggezakt, zijn daarvoor volgens de rechtbank onvoldoende. Uit die verklaringen blijkt immers niet hoe dat gestelde probleem vervolgens is opgelost en het is slechts een aanname van appellant dat dit is gebeurd door onder de rechtervoorzijde van de woning beton te storten en/of poeren te plaatsen, aldus de rechtbank. Zonder enig begin van bewijs hoefde het college volgens de rechtbank geen nader onderzoek naar de gestelde overtreding te doen.

4.2. Anders dan appellant stelt, heeft de rechtbank niet overwogen dat het aan hem was om sluitend bewijs te leveren van de door hem gestelde overtreding, maar om een begin van bewijs van die overtreding te leveren. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank er terecht van uitgegaan dat het in dit geval aan appellant was om dat te doen.

Hoewel het in beginsel aan het bevoegd gezag is om naar aanleiding van een verzoek om handhaving onderzoek te doen naar de gestelde overtreding, kan in bijzondere situaties van de verzoeker om handhaving een begin van bewijs van de gestelde overtreding worden geleverd alvorens een verplichting tot (nader) onderzoek voor het bevoegd gezag ontstaat. Gelet op de vorige handhavingsprocedure, waarover de Afdeling in de uitspraak van 25 mei 2016 heeft geoordeeld, doet zich in deze zaak zo'n bijzondere situatie voor. In de vorige handhavingsprocedure zijn de verklaringen over wat er in 1996 zou zijn gebeurd al aan de orde geweest en de Afdeling heeft daarin toen aanleiding gezien om het college opdracht te geven onderzoek te laten doen naar de aanwezigheid van een betonblok – van naar gesteld 10 tot 15 m³ – op de plek waar dat beton volgens het toenmalige relaas van appellant zou liggen, namelijk tussen de onderkelderde garage en de woning. Bij het vervolgens door ABT uitgevoerde onderzoek is op die plek geen beton aangetroffen. In de huidige handhavingsprocedure stelt appellant dat er in 1996 (ook) onder de rechtervoorzijde van de woning beton is gestort en/of 2 poeren zijn geplaatst. Gelet op de vorige procedure was het aan appellant om zijn gewijzigde relaas met een begin van bewijs te onderbouwen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de verklaringen van appellant, buur 1 en buur 2 en buur 3 dat begin van bewijs niet leveren, reeds omdat geen van die verklaringen iets zegt over het storten van beton of het plaatsen van poeren. Het is, zoals de rechtbank heeft overwogen, enkel een aanname van appellant dat het niet anders kan zijn dat destijds beton en/of poeren zijn aangebracht aan de

rechtervoorzijde van de woning van belanghebbende.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college het verzoek om handhaving zonder nader onderzoek heeft mogen afwijzen en dat in zoverre niet relevant is of, zoals belanghebbende stelt, nader onderzoek naar de door hem gestelde overtreding relatief eenvoudig zou zijn. De verwijzing door appellant naar de uitspraken van 18 juni 2003 en van 18 december 2013 kan niet tot een ander oordeel leiden, nu die uitspraken geen betrekking hadden op een bijzondere situatie als thans aan de orde.

Het betoog faalt.

Het intrekkingverzoek

5. Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte de rechtsgevolgen van besluit II in stand heeft gelaten. Hij betwist het oordeel van de rechtbank dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de omgevingsvergunning van 7 april 2014 ook zonder de onjuiste gegevens over de 4 poeren zou zijn verleend. De poeren voldoen volgens appellant niet aan de vereisten van het Bouwbesluit, waardoor schade aan zijn woning is opgetreden. Ook aan de woning van belanghebbende is daardoor schade opgetreden, aldus appellant. De rechtbank heeft volgens hem in dat verband ten onrechte overwogen dat op een door hem overgelegde foto van de voorgevel van de woning van belanghebbende geen scheur is te zien.

5.1. De rechtbank heeft besluit II vernietigd, omdat het college volgens de rechtbank voorafgaand aan het nemen daarvan ten onrechte geen onderzoek had gedaan naar de vraag of de 4 poeren feitelijk anders zijn gebouwd dan vergund bij het besluit van 7 april 2014. Volgens de rechtbank is de omvang van de poeren zelf en van de voeten daarvan onzeker en is aannemelijk dat de poeren in 1996 feitelijk anders zijn gebouwd dan zoals zij in 2014 op basis van de toen door belanghebbende ingediende aanvraag zijn vergund, zodat de omgevingsvergunning is verleend op grond van onjuiste gegevens. De rechtbank heeft de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit echter in stand gelaten, omdat het college zich volgens de rechtbank op het standpunt heeft mogen stellen dat de omgevingsvergunning ook zonder de onjuiste gegevens zou zijn verleend. Daarbij heeft de rechtbank van belang geacht dat de afwijkende wijze waarop de poeren zijn gebouwd de afgelopen 20 jaar kennelijk niet heeft geleid tot problemen voor de fundering of constructieve veiligheid van de woning van belanghebbende. Dat de afwijkende wijze waarop de poeren zijn gebouwd wel tot problemen zou hebben geleid

bij de woning van appelland is volgens de rechtbank niet aannemelijk geworden.

5.2. Ingevolge artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) kan het bestuursorgaan dat bevoegd is een vergunning of ontheffing te verlenen, de vergunning of ontheffing geheel of gedeeltelijk intrekken, indien de vergunning of ontheffing ten gevolge van een onjuiste of onvolledige opgave is verleend. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 13 januari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:26, is voor intrekking van een omgevingsvergunning wegens een onjuiste of onvolledige opgave als bedoeld in artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, noodzakelijk dat vaststaat dat de omgevingsvergunning juist wegens de onjuistheid in de overgelegde gegevens is verleend.

5.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat aannemelijk is dat het college de omgevingsvergunning van 7 april 2014 ook zou hebben verleend als bij de aanvraag juiste en volledige gegevens waren verstrekt over de wijze waarop de 4 poeren in 1996 zijn gebouwd, zodat geen grond bestaat voor het oordeel dat de omgevingsvergunning juist wegens een onjuiste of onvolledige opgave in de overgelegde gegevens is verleend. Daarbij heeft de rechtbank terecht betrokken dat er 20 jaar zijn verstreken sinds het bouwen van de poeren. Aannemelijk is dat, als de wijze waarop de poeren in 1996 zijn gebouwd gevolgen zou hebben gehad voor de fundering of de constructieve veiligheid, dat intussen zou zijn gebleken bij de woning van belanghebbende. Van dergelijke gevolgen bij die woning is echter niet gebleken. De Afdeling merkt daarbij op dat, voor zover al uit de door appelland overgelegde foto van de voor-gevel van de woning van belanghebbende blijkt van enige scheurvorming, niet blijkt van scheurvorming die op funderingsproblemen duidt. De rechtbank heeft verder terecht niet aannemelijk geacht dat, zoals gesteld door appelland, de problemen bij zijn woning hun oorzaak vinden in de wijze waarop de 4 poeren, die zijn gelegen aan de andere zijde van de woning van belanghebbende ten opzichte van de woning van appelland, zijn gebouwd. De door appelland overgelegde rapporten bieden onvoldoende aanknopingspunten om dit aannemelijk te achten. Deze rapporten zijn deels gebaseerd op aannames met betrekking tot de fundering van de woningen van appelland en belanghebbende die door het college zijn betwist en sluiten voorts de mogelijkheid dat de problemen bij de woning van appelland een andere oorzaak dan de 4 poeren hebben niet uit. Zo is door NVO Bouwkeuringen in een rapport van een in opdracht van appelland op 31 januari 2013 uitgevoerde bouwinspectie van zijn woning geconsta-

teerd dat sprake is van scheurvorming die erop duidt dat waarschijnlijk nog zetting plaatsvindt, met de opmerking dat alleen aanvullend gespecialiseerd onderzoek hieromtrent uitsluitend kan geven en het advies om in zoverre tot nader onderzoek van de fundering van de woning van appelland over te gaan. Hieruit kan worden afgeleid dat NVO Bouwkeuringen niet uitsloot dat mogelijke verzakkingen werden veroorzaakt door de staat van de eigen fundering van de woning van appelland. In een toelichting op het rapport van de bouwtechnische inspectie heeft NVO Bouwkeuringen bij brief van 8 april 2016 nogmaals opgemerkt dat de aanbeveling was om via de fundering van de woning van appelland onderzoek te doen naar de oorzaken van het verzakken van de fundering. Dat onderzoek naar de eigen fundering heeft appelland, zoals is bevestigd ter zitting bij de Afdeling, echter tot op heden niet laten uitvoeren.

5.4. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat het college terecht niet op grond van artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo tot intrekking van de omgevingsvergunning is overgegaan. De rechtbank heeft dan ook terecht de rechtsgevolgen van besluit II in stand gelaten.

Het betoog faalt.

Slotoverwegingen

6. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank dient, voor zover aangevallen, te worden bevestigd.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. Voor zover appelland heeft verzocht om veroordeling van belanghebbende tot vergoeding van de door hem voor zijn zienswijze op het incidenteel hoger beroep gemaakte kosten, komt dat verzoek niet voor inwilliging in aanmerking, reeds omdat belanghebbende, zoals hiervoor is overwogen onder 3, geen incidenteel hoger beroep heeft ingesteld, maar verweer heeft gevoerd tegen het hoger beroep van appelland.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevestigt de uitspraak van de rechtbank, voor zover aangevallen.

Noot

1. De regel is dat de verzoeker om handhaving niet het bewijs hoeft te leveren dat er sprake is van een overtreding. In deze uitspraak wordt dat (iets) genuanceerd door de Afdeling. In sommige (bijzondere) situaties kan van de verzoeker

worden verlangd dat hij een ‘begin van bewijs’ levert dat er een overtreding is.

2. Voor hoe het ook alweer zat bij verzoeken om handhaving en waar zo'n verzoek aan moet voldoen, verwijs ik kortheidshalve naar mijn annotatie bij ABRvS 21 februari 2018, AB 2018/262. De hoofdregel over het bewijzen van de overtreding is als volgt:

“[h]andhaving is een bevoegdheid en daarmee de verantwoordelijkheid van het [bestuursorgaan]. Een verzoek daartoe behoeft, anders dan het [bestuursorgaan] heeft betoogd, niet het bewijs te bevatten dat tot handhaving dient te worden overgegaan”

(ABRvS 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2743).

3. Die hoofdregel blijft in deze uitspraak overeind, maar de Afdeling oordeelt in deze uitspraak wel dat er bijzondere situaties kunnen zijn waarin je toch iets meer mag verlangen van de verzoeker om handhaving.

4. De aanleiding voor dat oordeel is (kort samengevat) als volgt. De verzoeker om handhaving (eigenaar van één deel van een twee-onder-één-kap woning) leeft in de overtuiging dat een verbouwing in 1996 van het pand van zijn buurman (de eigenaar van het andere deel) de oorzaak is voor scheurvorming in zijn pand. Dat zou volgens de verzoeker te wijten zijn aan de in afwijking van de verleende bouwvergunning getroffen constructieve maatregelen in de bodem. In een eerdere handhavingsprocedure is dat onderzocht door een deskundige in opdracht van het bevoegd gezag. Die deskundige heeft de constructieve maatregelen niet kunnen vinden. De conclusie van de Afdeling in die zaak was dan ook dat er geen constructieve maatregelen zijn getroffen zodat de gestelde afwijking van de bouwvergunning er niet is. Er was dan ook geen overtreding.

5. In deze procedure zegt de verzoeker vervolgens: ‘ok, die specifieke constructieve maatregelen zijn er dan misschien niet, maar er zijn wel andere constructieve maatregelen getroffen die op ongeveer dezelfde plaats aanwezig zouden moeten zijn’. Hij vangt echter bot bij zowel de rechtbank als de Afdeling. In de vorige procedure heeft een deskundige immers onderzoek gedaan. Daaruit bleek toen dat er op die locatie geen beton is aangetroffen. Dat onderzoek zag weliswaar op andere constructieve maatregelen dan hier aan de orde zijn, maar wel op ongeveer dezelfde locatie (de rechter voorzijde van het gebouw). Beton is beton, denkt de Afdeling kennelijk, als die andere maatregelen er waren geweest, dan waren die waarschijnlijk wel uit dat onderzoek naar voren gekomen. Onder die omstandigheden moet je als verzoeker met iets meer komen dan

alleen maar de stelling dat er wél beton zou zitten.

6. De benadering van de Afdeling lijkt mij goed uit te leggen. Van de verzoeker om handhaving wordt in beginsel weinig gevraagd. Dat heeft een goede reden (het bevoegd gezag is vaak de enige die de overtreding kan vaststellen) en is op zich ook niet onredelijk. Als het bevoegd gezag echter al onderzoek heeft verricht en daaruit blijkt dat er geen overtreding is, dan vind ik het niet onredelijk om de verzoeker te vragen om aan te tonen dat er in ieder geval twijfel mogelijk over is over de juistheid van die conclusie (‘een begin van bewijs’ van de overtreding).

7. Ik vind het tot slot nog interessant om deze uitspraak naast de rechtspraak van het CbB op dit punt te leggen. Het CbB oordeelt over bewijs bij handhavingsverzoeken dat:

“[het] op de weg van [de verzoeker om handhaving ligt] om het bevoegd gezag enig aanknopingspunt te bieden voor onderzoek naar de vraag of de derde tegen wie handhavend optreden gevraagd wordt een overtreding begaat of heeft begaan. Het is dan aan het bevoegd gezag om te onderzoeken of sprake is van een overtreding.”

(CbB 18 april 2018, ECLI:NL:CBB:2018:128). Daarmee lijkt het CbB op het eerste oog iets strenger dan de Afdeling te zijn. De Afdeling vraagt immers alleen bij wijze van uitzondering een ‘begin van bewijs’, terwijl het CbB standaard vraagt om ‘enig aanknopingspunt’ voordat het bevoegd gezag op onderzoek moet gaan. Toch is dat denk ik niet het geval. Volgens mij ziet het ‘enig aanknopingspunt’ in de rechtspraak van het CbB op de vraag wanneer de verzoeker om handhaving voldoende heeft gedaan om te kunnen spreken van een aanvraag. Met andere woorden: ‘enig aanknopingspunt’ gaat erom dat de verzoeker om handhaving het bevoegd gezag moet mededelen waar en wanneer welke overtreding zou hebben plaatsgevonden (zodat het bestuursorgaan niet in het duister hoeft te tasten). Volgens mij verlangt de Afdeling dat ook (zie AB 2018/262). Slechts in uitzonderingsgevallen wordt er meer gevraagd: een begin van bewijs (zoals uit deze uitspraak volgt). In zoverre lijkt mij de rechtspraak van het CbB goed te verenigen met die van de Afdeling op dit punt.

T.N. Sanders